

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
ТА СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ

СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

МАТЕРІАЛИ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ВИКЛАДАЧІВ,
АСПІРАНТІВ, СПІВРОБІТНИКІВ ТА СТУДЕНТІВ

(Суми, 23-24 квітня 2015 року)

Слух о кризисе науки пущен теми философами, которые не в состоянии угнаться за ее быстрым развитием, за ее фантастическими достижениями. Некомпетентность объясняет азарт, с которым некоторые «социологи» науки говорят о необъективности, «социальном конструировании» научного знания. Такие интерпретаторы фактически пытаются дать наукообразное обоснование разгулу иррационализма.

В заключении надо отметить некоторые выводы, которые можно сделать из всего вышесказанного. Во-первых, антинаука вследствие постоянного существования неизведанных областей знания всегда будет оставаться спутником науки и будет существовать помимо науки. Во-вторых, наука не может бороться с антинаукой методами, отличными от научных: научный спор, дискуссия, проведение контрольных опытов способны привести к истине. В-третьих, борьба необходима – нельзя отдавать мировоззренческую функцию в руки антиученых, иначе наука рискует просто исчезнуть, а общество, незаинтересованное в науке, – погрузиться во тьму мистики. В-четвертых, любая наука – живой организм, находящийся в постоянном развитии, и философия – не исключение. В процессе восстановления роли науки в современном обществе перед философской наукой должна быть поставлена реальная задача – восстановление принципов функционирования научных методов познания.

Литература

1. Поппер К.Р. Объективное знание. Эволюционный подход / Пер. с англ. Д.Г. Лахути. – М.: Эдиториал УРСС, 2002. – 384 с.

Науч. рук. – Сынах А. А., доц. кафедры ФПИ

ФІЛОСОФСЬКЕ РОЗУМІННЯ ІНДИВІДУАЛЬНО- АВТОРСЬКИХ НОМІНАЦІЙ У ЛІТЕРАТУРНОМУ ТЕКСТІ

Марченко А. В., *зр. ПРм-41*

Проблема іменування є актуальною з точки зору зв'язку мови з реальною дійсністю. У сучасній науці процес іменування об'єкта розглядається не тільки в контексті виконання своєї технічної функції, але і з урахуванням семантичних, прагматичних та каузальних аспектів.

Ще М.Гайдеггер зазначав, що «основою людського існування є мовлення, мовлення як говоріння» [1, 203]. Він наголошує на важливості не просто буденної мови (das Gerede), а мови істинної (die Sage), яка співвідноситься з індивідуальною свідомістю, із мисленням, і «сам розумовий досвід ... належить мові, яка називає речі за певними правилами, які водночас є і правилами мислення» [2, 84-89]. А отже, істинна мова існує за певними правилами, і за тими ж правилами має відбуватися процес іменування засобами мови.

Але мова є динамічним явищем, а процес появи нових номінацій є невпинним. У художньому творі такі номінації є продуктом діяльності авторської свідомості. Але ж ми не можемо розглядати ані слово, яке є індивідуально-авторським новотвором, ані текст в цілому невід'ємно від автора. Адже, як писав У.Еко, текст сам по собі породжує власні смисли [3, 9].

Яким же чином мова, з одного боку, функціонує за правилами, а з іншого – допускає постійну появу все нових і нових номінативних одиниць? Одним з тих, хто намагався відповісти на це питання був Л.Вітгенштайн. У своїх «Філософських дослідженнях» [4] він формулює скептичний парадокс, сутність якого полягає у тому, що будь-яка спроба індивідуального використання мовного виразу може бути підведена під необмежену кількість правил вживання і так само може бути будь-якому правилу протиставлена. А тому, будь-яке індивідуальне вживання мовного виразу не може бути остаточно підведене під те чи інше правило.

Послідовники Л. Вітгенштайна намагалися сформулювати скептичне рішення для скептичного парадоксу. Більшість з них доходить до висновку, що мовний узус є результатом суспільної конвенції щодо значень іменувань.

Тобто, мова функціонує як соціальний організм, і лише спільнота людей може виступати остаточною арбітром при встановленні правильності способів вживання мови [5, 109]. Парадокс (не)можливості індивідуальної мови вирішується засобами вітгенштайнового поняття «мовної гри».

У рамках однієї мовної гри значення дійсно можна визначити вживанням. А вживання неможливе без комунікації, чи то комунікація міжособистісна, чи то комунікація автора з читачем за допомогою тексту.

Тому індивідуально-авторські номінації, які виникають у процесі літературної творчості, не порушують суспільної конвенції

слововживання, а створюють свій власний простір мовної гри. Творцем цього простору є автор, але створені ним номінації набувають нових смислів і значень у процесі комунікації з читачем.

Література:

1. Гайдеггер М. Гельдерлін і сутність поезії // Антологія світової літературно-критичної думки ХХ ст. / за ред. М.Зубрицької. – Львів: «Літопис», 1996. – С.

2. Heidegger M. Der Satz vom Grund // Der Gesamtausgabe von Martin Heidegger, Band 10. – Frankfurt am Main: Vittorio Klostermann GmbH, 1997. – 192 S.

3. Эко У. Заметки на полях «Имени розы» / Перев. с итал. Е. А. Костюкович. — СПб.: «Симпозиум», 2007. — 92 с.

4. Вітгенштайн Л. Tractatus Logico-Philosophicus; Філософські дослідження.— К.: Основи, 1995.— 311 с.

5. Ладов В.А., Суровцев В.А. Следование правилу и скептический парадокс (критические замечания о теории языкового значения Витгенштейна-Крипке) // Критика и семиотика / Вып. 12. – Томск, 2008. – С. 101-116.

Наук. кер. – Лебідь А. Є., канд. філос. наук, доцент

THE PROBLEM OF CONSCIOUSNESS IN ANALYTIC PHILOSOPHY

Adeosun Oyindamola Ibukun, *зруна HP-2/5*

Consciousness is a state of being awake and able to understand what is happening around one. It is characterized by having an awareness of one's environment and one's existence, sensations, and thoughts. It is one of the fundamental basis of our existence. It makes life worth living and it gets one going in life. Consciousness makes life and living life beautiful. Imagine as human beings, that our sense of feeling is dead. A hot object can then be put on our body and we will not be able to feel it at all. That means we have the chances of getting injured almost every time, and there will be scars all over our body.

Medical practitioners know the importance of the state of being conscious for human beings. There is a limit to how long they would want to keep an unconscious person, before they would suggest that life support machine be switched off, and they declare the person dead. An